

Sygn. akt I C 559/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Eliza Skotnicka

Protokolant: p.o. prot. sąd. Joanna Wiejkut

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2018 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. z siedzibą w W.**

przeciwko **B. R.**

o **zapłatę** 944,62 zł

I. zasądza od pozwanej B. R. na rzecz strony powodowej D. z siedzibą w W. 422,86 zł (czterysta dwadzieścia dwa 86/100), przy czym rozkłada należność na 10 (dziesięć) rat, w tym dziewięć równych rat po 42 zł i ostatnia dziesiąta rata w wysokości 44,86 zł, płatnych do 20. dnia każdego kolejnego miesiąca, poczynając od następnego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku;

II. umarza postępowanie co do kwoty 188,87 zł;

III. dalej idące powództwo oddala;

IV. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Strona powodowa D. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej 944,62 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. od 26 stycznia 2018r. oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazano, że roszczenie powoda wynika z łączącej (...) S.A. z pozwaną umowy z 14 lutego 2015r., której przedmiotem było świadczenie usług telewizyjnych i radiowych. Pozwana na podstawie tej umowy powinna uiszczać na rzecz pierwotnego wierzyciela należności stanowiące przedmiot dochodzonego roszczenia. Strona powodowa na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 16 maja 2017r. nabyła od (...) S.A. wierzytelność względem pozwanej. Na dochodzone pozwem roszczenie składa się 188,87 zł z tytułu opłat za świadczone usługi, 715,35 zł z tytułu not obciążeniowych (obejmujących) kary umowne i 40,40 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie.

Strona powodowa w piśmie z 18 kwietnia 2018r. cofnęła pozew w części, co do kwoty 188,87 zł.

Pozwana B. R. zaskarżyła w całości nakaz zapłaty z 9 lutego 2018 r., wydany przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Kłodzku, w sprawie (...), podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia, a także zarzucając, że z przyczyn technicznych nie miało miejsca świadczenie usług.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana B. R. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę abonencką z 14 lutego 2015r. o świadczenie usług telewizyjnych na okres podstawowy 24 miesiące na warunkach promocji – oferty elastycznej „zima 2014 dla nowych klientów ST”. Zgodnie z umową, pozwanej przyznano ulgę w wysokości 816,60 zł. Opłaty miesięczne w okresie podstawowym, po upływie okresu promocyjnego, wynosiły 74,90 zł, a przy zachowaniu minimalnej liczby pakietów 54,90 zł oraz 5 zł z tytułu udostępnienia dekodera podstawowego. Wnoszenie opłat miało następować począwszy od 14 czerwca 2015r. Okres promocyjny wynosił 4 msc. Zgodnie z § 7 ust. 7 część B umowy abonenckiej – ogólnych warunków umowy w przypadku, gdy zawarcie umowy związane jest z ulgą przyznaną abonentowi, w razie jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez C. P. z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego, C. P. przysługuje roszczenie z tego tytułu w wysokości określonej w umowie jako równowartość ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Wysokość ulgi określona jest w części A umowy. W dniu zawarcia umowy pozwanej wydano dekodery podstawowe, zaś 17 lutego 2015r. pozwana dokonała odbioru wykonania montażu instalacji satelitarnej przez C. P. pod adresem: ul. (...), P.. Pozwaną pouczono także na piśmie o prawie i sposobie odstąpienia od umowy. Za montaż i aktywację usług pozwana zapłaciła 2 zł.

Dowód:

- umowa abonencka część A i B k. 45 – 49;
- protokół odbioru udostępnionego dekodera podstawowego k. 52;
- protokół wykonania montażu instalacji satelitarnej k. 53;
- pouczenie o odstąpieniu od umowy k. 55;
- warunki oferty elastycznej k. 58;
- zamówienie usługi k. 60;
- (...) k. 61.

(...) S.A. wystawił 15 marca 2016r. notę obciążeniową na 375,35 zł z tytułu kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym, płatną w terminie do 5 kwietnia 2016r.; zaś w dniu 19 czerwca 2016r. notę obciążeniową na 340 zł za brak zwrotu sprzętu, płatną do 3 lipca 2016r.

Dowód:

- nota obciążeniowa z 19.06.2016r. k. 50;
- nota obciążeniowa z 15.03.2016r. k. 51.

Strona powodowa zawarła 16 maja 2017r. z (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności względem pozwanej.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności k. 10 – 11;
- elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 8;
- specyfikacji wierzytelności k. 6 – 7;
- zawiadomienia o cesji wierzytelności k. 5.

Pozwana B. R. ma obecnie 68 lat, jest osobą schorowaną, cierpi na osteoporozę, niedokrwienie mięśnia sercowego, zwroty głowy. Przeszła chorobę H. – M.. Pozwana ukończyła szkołę specjalną. Pozwana utrzymuje się z emerytury w

wysokości 750 zł, z której co miesiąc opłaca czynsz 48 zł, odpady i wodę ok. 40 zł, energię elektryczną ok. 30 zł, spłaca też dwie pożyczki do banku w łącznej wysokości ok. 147 zł. Wydatki na leki pozwanej wynoszą ok. 300 zł miesięcznie. Pozwana korzysta z pomocy (...) w formie paczek żywnościowych. Należy też do zboru chrześcijańskiego w K., który pomaga pozwanej również finansowo. W czasie zawierania spornej umowy pozwana miała wyższe świadczenie w wysokości 900 zł, gdyż otrzymywała dodatek opiekuńczy. Według przekonania pozwanej dekodery nie działały właściwie, co zgłaszała telefonicznie operatorowi, lecz dekodery zostały jej wymienione po ok. 6 miesiącach. Po wymianie dekodera pozwana już nie miała telewizora i nie oglądała telewizji. Pozwana nie złożyła oświadczenia o odstąpieniu od umowy, nie zwróciła operatorowi sprzętu, który przyniosła do sądu w dniu rozprawy.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanej k. 71 i v.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części, przy czym w ocenie Sądu istniały podstawy do rozłożenia dochodzonej należności na raty.

Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy z C. P., twierdziła natomiast, że od chwili montażu instalacji satelitarnej dekodery nie działały prawidłowo i zostały wymienione dopiero po ok. 6 miesiącach. Okoliczności te nie zostały jednak przez pozwaną udowodnione, a jej zeznania były niespójne i w niektórych elementach sprzeczne z dołączonymi do akt sprawy dokumentami. Pozwana bowiem podpisała protokół odbioru wykonania montażu w dniu 17 lutego 2015r., a zatem niewątpliwie w tym dniu urządzenia musiały działać prawidłowo. Ponadto pozwana twierdziła, że nie otrzymała rabatów i od razu płaciła abonament, podczas gdy z treści umowy jednoznacznie wynika, że uzyskała promocję na cztery miesiące bez abonamentu, który był naliczany dopiero od 14 czerwca 2015r. Pozwana przyznała jednak, że nie odstąpiła od umowy i nie zwróciła usługodawcy dekodera i karty.

W ocenie Sądu, zgodnie z przedłożoną umową oraz jej warunkami ogólnymi, poprzednik prawny strony powodowej zasadnie obciążył pozwaną karą umowną za rozwiązanie umowy z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego. Należność z tego tytułu została ustalona na 375,35 zł. Biorąc pod uwagę, że zgodnie z umową pozwanej przyznano ulgę w wysokości 816,60 zł, a umowa została zawarta na okres podstawowy 24 miesiące, to kara za rozwiązanie umowy przed upływem okresu podstawowego wynosiła ok. 34,025 zł za każdy miesiąc. Umowa z 14 lutego 2015r. została rozwiązana w marcu 2016r., a zatem pozostało jeszcze ok. 11 miesięcy okresu podstawowego, stąd kara umowna wynosiła ok. 375 zł. Pierwotny wierzyciel prawidłowo, zgodnie z warunkami umowy, obciążył pozwaną karą umowną i wystawił 15 marca 2016r. notę obciążeniową na 375,35 zł, płatną w terminie do 5 kwietnia 2016r. Stąd też stronie powodowej, jako nabywcy wiarygodności należała się w/w wskazana należność wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie wyliczonymi od kwoty 375,35 zł za okres od 6 kwietnia 2016r. do dnia wniesienia pozwu tj. 25 stycznia 2018r. w wysokości 47,51 zł, razem 422,86 zł. Jednocześnie strona powodowa nie udowodniła na jakiej podstawie jej poprzednik prawny obciążył pozwaną karą umowną za brak zwrotu sprzętu. W treści umowy oraz dołączonych do niej dokumentów brak jest postanowień wskazujących na podstawę i sposób naliczania kary umownej w takiej sytuacji. Pozwana wprawdzie przyznała, że nie zwróciła usługodawcy dekodera, jednak strona powodowa nie udowodniła, że pozwana była należycie pouczona o tym obowiązku oraz, że była wzywana do dokonania zwrotu tych sprzętów, a przede wszystkim na jakiej podstawie pozwaną obciążono karą w wysokości 340 zł.

Mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. to na stronie powodowej spoczywał obowiązek udowodnienia, istnienia, wysokości i wymagalności dochodzonych należności, w ocenie Sądu strona powodowa nie sprostала temu obowiązkowi w odniesieniu do żądania zapłaty kary umownej w wysokości 340 zł wraz z odsetkami wyliczonymi od tej sumy na 37,17 zł. Powództwo w tej części podlegało oddaleniu.

Na podstawie art. 203 k.p.c. i art. 355 k.p.c. postępowanie podlegało umorzeniu co do kwoty 188,87 zł, gdyż strona powodowa skutecznie cofnęła pozew w tym zakresie.

Sąd zasądzając od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 422,86 zł rozłożył tę należność na 10 rat, w tym 9 rat po 42 zł i 10 ostatnia rata w wysokości 44,86 zł. W myśl art. 320 k.p.c. Sąd w szczególnie uzasadnionych wypadkach może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W ocenie Sądu za rozłożeniem zasądzanego świadczenia na raty przemawiały: stan zdrowia pozwanej, jej liczne schorzenia, trudności z pełnym i racjonalnym rozumieniem skutków dokonywanych czynności, w szczególności widoczna nieporadność życiowa pozwanej, a także jej bardzo trudna sytuacja materialną. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do rozłożenia dochodzonej pozwem należności na raty. Jednocześnie wyżej wskazane okoliczności stanowiły podstawę do zastosowania art. 102 k.p.c. i tym samym odstąpienia od obciążania pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę powodową.